

Donderdagmiddagdochter

Stevo Akkerman schreef tien jaar na dato een boek, waarin hij beschrijft hoe zijn dochter Evy vlak na de geboorte stierf. Deze gebeurtenis leidt na een aantal jaren tot een huwelijks crisis. Zijn vrouw gaat naar een Pinkstergemeente. Akkerman kan het wondergeloof daar niet verdragen.

Stilistisch is het boek mooi opgebouwd. Akkerman vertelt heel precies een stuk van het verhaal rond het overlijden van Evy. Daarna legt hij een verband met zijn jeugd om vervolgens weer een gedeelte te vertellen over Evy. Deze aanpak zorgt ervoor dat dit boek veel meer is dan een beschrijving van een dramatisch sterfgeval. In feite is het boek een autobiografie met als hoofdthema de worsteling om in het reine te komen met het geloof van zijn jeugd. Het middelpunt van die worsteling is Evy.

Akkerman komt uit een Vrijgemaakt Gereformeerd nest, waarin een strakke lijn werd gehandhaafd. Spijkerbroeken mochten niet. Popmuziek mocht niet. Televisie mocht niet. Naar de kerk gaan moest, al werd het altijd met 'mogen' omschreven. Als puber is Stevo een beproeving voor zijn ouders. Hij rookt, gaat uit en loopt wel in een spijkerbroek. Hij is niet van plan zich aan te passen. De conflicten lopen zo hoog op dat hij het deksel van de snelkookpan naar zijn hoofd geslingerd krijgt.

Dubbel is het ook, want stilletjes op de zoldertrap luistert hij naar het pianospel van zijn vader en de zang van zijn moeder.

Het sterven van Evy vlak na haar geboorte kwam niet onverwachts. Op foto's is gebleken dat het kind geen nieren heeft. 'In verwachting' wordt 'in verwachting van een ongeluk'. De kinderen wordt verteld wat er aan de hand is. Een kist wordt geregeld.

Deze dagen zouden we moeten kunnen overslaan. Het vonnis is geveld, breng het ten uitvoer. Wacht niet langer, zet ons niet langer te kijk. Maar het kan niet, want het kind weet van niks, het is nog onderweg. Het groet naar ons toe en pas als het er is, zal blijken dat het er niet kan zijn.

Stevo heeft zijn vrouw Maria leren kennen op de journalistenopleiding. Hij was streng opgevoed. Zij gelovig Hervormd en niet streng. Na het overlijden van Evy is Maria soms onverwachts van slag. Op het vlak van geloof liggen ze ver uit elkaar.

Stevo moet niets hebben van de strenge geloofsbeleving van zijn vader, maar heeft ook niets met atheïsme:

De gaten in het geloof van mijn jonge jaren worden groter en ik laat dat zo. Ik wil ze niet vullen met de goedkope plamuur van de alleswetende orthodoxie, maar ik wil ze ook niet groter laten worden dan God zelf. Ik heb een geloof, maar met gaten. God is het begin en het einde van de schepping, maar vraag me niet hoe dat begin eruitzag en bespaar me de speculaties over het einde. Ik denk dat God er is en verder weet ik het niet.

Maria is hervormd.

Ze kan haar nagels lakken en haar lippen stiften zonder zich zorgen te maken over de zonde van de wereldgelijkvormigheid... Voor haar is de kerk geen totalitair regime.

Wat ik zie, is het begin van een spleet in het gordijn: alsof het mogelijk is alles van het leven te proeven zonder God te verliezen...

Na verloop van tijd voelt Maria zich aangetrokken tot de pinksterbeweging. Tijdens een diner zegt ze: 'we hebben te weinig gebeden. Daarom is dit ons overkomen'. Bij Stevo valt het helemaal verkeerd. Plotseling zijn ze vreemden voor elkaar.

De vervreemding eindigt in een leeg appartement met een lege boekenkast en het roken van veel sigaretten in de keuken.

Daarvoor had Stevo al een geestelijk thuis gevonden in de Engelse kerk op het Begijnhof.
De man die nooit weende, huilt op de achterste bank van de kerk.

Stevo en Maria vinden elkaar weer.

Als ze het graf van Evy bezoeken zeggen ze niet veel.

Terwijl de steen begint te verweren, wordt haar naam alleen maar duidelijker zichtbaar.